

РЕШЕНИЕ

№ 10577

гр. София, 02.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 24.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **3394** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на И. Н. И., ЕГН [ЕГН] чрез адв. С. Битунска срещу Заповед №221з-331/2.3.2024г. за прилагане на принудителна административна мярка, издадена от М. В. Г., командир на отделение при 05 РУ - СДВР, с която на основание чл.171, т. 2а, б. “а“ ЗДвП е наложено на М. Н. С. в качеството му на собственик, прекратяване регистрацията на МПС с рег. [рег.номер на МПС], за срок от 6 месеца.

В сезиращата съда жалба се излагат съображения за незаконосъобразност на така издадената заповед. На първо място се посочва, че заповедта е издадена от орган, без същия да притежава нормативна компетентност за това. На следващо място се твърди, че заповедта е издадена, при допуснати съществени нарушения на процесуалния и материалния закон, тъй като мярката е наложена на лице, което не е собственик на автомобила. Отделно от това, се сочи, че на водача на автомобила, към момента на проверката не е издавана заповед за отнемане на СУМПС, поради отнемане на всички контролни точки и физически свидетелството не е предавано в КАТ и се е намирало във водача, като същия не е имал съзнание, че е лишен на това специално основание. Поради тази причина, жалбоподателят, който е предоставил МПС за управление на лицето М. С. не е могъл да предположи, че то е неспособен водач. Твърди, че като собственик на процесното МПС правата му са засегнати по неблагоприятен начин, въз основа на оспорената заповед, поради което счита, че за него е налице

правен интерес от оспорването на процесната заповед. Представя като доказателства заповедта за прилагането на ПАМ и копие на свидетелство за регистрация на МПС. Прави доказателствени искания и в заключение моли за отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, чрез представена от процесуален представител писмена молба, поддържа жалбата и моли съда да я уважи. Претендира разноски за представена по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата безплатна правна помощ в минимален размер съобразно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004г. в размер на 1000 лв. и за запланета държавна такса в размер на 10 лв.

Ответникът М. В. Г. – Командир на отделение при 05 РУ-СДВР, издател на оспорената заповед оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 2.3.2024 г. от М. В. Г. – Командир на отделение при 05 РУ-СДВР, е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № АД бл.№ 716187/02.03.2024 г., срещу М. Н. С. от [населено място] за това, че на същата дата, в 18:25 часа, в [населено място], по [улица]на паркинга на магазин „Д. П.“ с посока на движение от вход паркинг към изход паркинг водачът управлява А. А4, с рег. [рег.номер на МПС] с отнети контролни точки и същият е неспособен. Съставен е протокол за доброволно предаване на 1 бр. СУМПС № 28055884 от лицето М. С..

При горните обстоятелства е издадена и процесната заповед с адресат М. Н. С., в която е посочено, че в качеството му на собственик, е управлявал МПС А. А4, с рег. [рег.номер на МПС] без да е правоспособен водач, не притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС, или след като е лишен от прав ода управлява МПС по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а он НПК.

С обжалваната в настоящото производство Заповед №221з-331/2.3.2024г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. “а“ от Закона за движение по пътищата, издадена от М. В. Г., командир на отделение при 05 РУ - СДВР, на основание чл.171, т.2а, б. “а“ ЗДвП е наложено на М. Н. С. в качеството му на собственик, прекратяване регистрацията на МПС с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца. В заповедта е посочено, че е съставен АУАН № АД бл.№ 716187/02.03.2024 г., срещу М. Н. С., както и че водачът в качеството му на собственик е управлявал МПС „А. А4“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място]. Заповедта е връчена на С. срещу подпис на 2.3.2024г.

По делото е приета административната преписка и допълнително ангажираните от страните писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е

издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от административния орган, съобразно преследваната от закона цел. Оспорената заповед следва да съдържа всички задължителни реквизити, включително и фактическите и правни основания, послужили за издаването ѝ, и да отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ-чл. 23 от ЗАНН. ПАМ няма санкционен характер, за това се касае за административно производство с различна природа от административнонаказателното производство по издаване на АУАН и НП.

В случая, предвид приетите по делото доказателства, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Съгласно чл. 171, т. 2 а, б. "б" от ЗДВП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство" на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Т.е., адресат на въпросната заповед следва да е посоченият в документите за регистрация на МПС собственик.

Видно от приложеното към жалбата копие на свидетелство за регистрация, МПС марка „А.“ с рег. [рег.номер на МПС] не е собственост на адресата на оспорената в настоящото производство заповед.

От събраните по делото доказателства се установява, че процесното МПС с временно прекратена регистрация не е собственост на адресата на оспорената в настоящото производство заповед, а на И. Н. И. – жалбоподател в настоящото производство. По тази причина, М. Н. С. не може да бъде адресат на тази заповед. Неправилното определяне на адресата на акта е винаги съществено нарушение на административно-производствените правила, което нарушение, на основание чл. 146, т.3 от АПК, е самостоятелно основание за отмяната на обжалваната заповед.

Заповед е постановена и в противоречие с материалната разпоредба на чл. 171, т.2а, б. б от ЗДВП, тъй като в същата е посочено изрично, че ПАМ е наложена на С. в

качеството му на собственик, какъвто всъщност се установи, че той не е. В АУАН, въз основа на който е издадена заповедта, е описано, че автомобилът е собственост на И. И.. Това представлява основание за отмяната заповедта, съгласно чл. 146, т. 4 от АПК. С оглед изложеното, оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора жалбоподателят има право на разноски в производството. Направено е своевременно искане, за заплащане на направени по делото разноски, а именно за заплатена държавна такса в размер на 10 лв. и за адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна правна помощ на основание чл. 38, ал. 1 т. 3, пр. II от Закона за адвокатурата, съобразно разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба от Наредба № 1 от 09.07.04 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 1000лв.

Съгласно решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С 427/16 и С 428/16 на СЕС, първи състав, съдът следва да прецени дали минималният размер на адвокатското възнаграждение по Наредбата отговаря на тези цели и критерии: фактическа и правна сложност на спора, достъп до правосъдие, качество на услугата, справедливост и необходимост загубилата страна да понесе поне значителна част от разноските на противната страна, направени за защита по делото.

Преюдициалното заключение на СЕС се ползва с тълкувателна сила, която е задължителна erga omnes и обвързва националния съд, отправил запитването.

В решение на Съда на ЕС от 25 януари 2024 г. по дело С-438/22 по преюдициално запитване, отправено от Софийски районен съд, е прието, че чл. 101, чл. 1 ДФЕС във връзка с чл. 4, § 3 ДЕС следва да се тълкува в смисъл, че ако се установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочените разпоредби, националния съд е длъжен да откаже да я приложи. Посочените в наредбата размери на адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнагражденията, но без да са обвързващи за съда. Следователно същите подлежат на преценка от съда с оглед вида на правния спор и съществуващия материален или нематериален интерес, видът и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото.

Доколкото спорът не е такъв с фактическа и правна сложност, то на сочените основания в полза на жалбоподателя следва да се присъдят 10 лева за заплатена държавна такса и 500 лева – адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София -град, III отделение, 17-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед №221з-331/2.3.2024г. за прилагане на принудителна административна мярка, с която на основание чл.171, т. 2а, б. “а“ ЗДвП е наложено на М. Н. С. прекратяване регистрацията на МПС с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца, собственост на И. Н. И..

ОСЪЖДА СДВР, да заплати на адвокат С. Й. Битунска, с адрес: [населено място], [улица], направените по делото разноски в размер на 510 лева (петстотин и десет) лева, от които за адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1 от ЗА в размер

на 500 (петстотин) лева и за заплатена държавна такса в размер на 10 (десет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: